

ØYSTEIN HJORT ANMELDER:

Stine og Drengene

Før premieren på »Stine og drengene« har Finn Karlsson unægtelig haft alle gode grunde til at føle sig anbragt på noget af en uriaspost. Ikke alene var hans film det første resultat af Filmskolens virke, som blev lagt frem til offentlig beskuelse, Stine og hendes drenge kom også til at åbne det længe bebudede og længe ventede danske filmforår. »Stine og drengene« er rigtignok en spød forårsbebuder, men den er der. Emnet er teen-age årenes flygtige følelser og den ømskindethed, der er en lige så stor belastning for omgivelserne som for den ømskindede selv. Altsammen noget meget sart og næsten uhåndgribeligt. Finn Karlsson er gået til sagen med megen – og nødvendig – nænsomhed, men løber samtidig den risiko, at en hel del forsvinder mellem fingrene på ham.

Resultatet som helhed føles for luftigt og spinkelt, man savner mere hold på tingene, og det er næppe emnets skyld alene. En vis stramning af forlægget har ikke været tilstrækkeligt til at undgå de løse ender. Stines

Ole Busck og Sisse Reingaard i »Stine og drengene«.

forhold til drengene er i virkeligheden i filmen begrænset til forholdet til den ene, hun er forelsket i; de andre strejfes blot i forbigående når det kniber med at nå igennem til Jens, og da helt uden det boleri til højre og venstre, som bogen giver mere hjemmel for. Filmen kunne have heddet »Stine og hendes ven« eller »Stines forelskelse« eller noget lignende, og det ville have udtrykt filmens centrale tema. Et sådant eksisterer uden at man kan tale om noget egentligt fokuspunkt i filmen. Episode føjes til episode, følelserne mere end Jens spiller bold med Stine, der farer omkring i byen som en flue i en flaske.

Der er ikke så meget Finn Karlsson kan føje til dette billede, han synes heller ikke at gøre forsøg på at lægge noget dybere i konfrontationerne, hovedsagen har været at indskrive følelserne når de var der. Det lykkes ikke altid at få dem frem i filmen. Scenerne med de voksne står svagest, fordi dialogen næsten ikke er til at håndtere; den flyder så unaturligt at den heller ikke kan tages som gyldigt udtryk for den generationsmodsningsidé, der eventuelt måtte ligge i dette. Ole Busck er en noget mut kavalier, uden at bidrage meget personligt dækker han, så vidt man kan se, det billede filmen forsøger at give af ham. Derimod er Sisse Reingaard helt udmærket som Stine, og filmen er i store partier afhængig af om det lykkes for *hende*.

Man spejder opmærksomt efter Finn Karlsson bag helheden. Filmens stil er en adækvat gennemsnitsmodernisme. Den lever i fuldt så høj grad på fotograferingen som på Sisse Reingaard, og Claus Loofs flydende

kamera indfanger hele tiden den rigtige by-atmosfære. Nogle overraskende totalbilleder er rigtigt anbragt og virker helt efter hensigten. Bedst lykkes det for Finn Karlsson når en scene bygges op omkring en visuel *joke* eller pointe: billedet af Stine og Jens der ordner sagerne i en telefonboks, mens en ventende herre studser over den bare numse der roterer omkring derinde bag den matte-rude. Eller Jens og vennen i fuld fart på cykel, og vennen der drejer af: »Farvel, jeg skrider« – hvorpå han virkelig skrider og kameraet forlader ham rodende rundt i gruset...

Stine og drengene - Danmark 1969

Prod.: Nordisk Films Ko. Instr.: Finn Karlsson. Manus.: Finn Karlsson efter Tine Schmedes' roman »Jeg – en Pige«. Foto: Claus Loof (Ultra-sc.) Klip: Ole Gammeltoft. Musik: Cy Nicklin. Ark.: Henning Bahs. Medv.: Sisse Reingård, Ole Busck, Birgitte Price, Henning Moritzen, Else-Marie, Peter Ronild, Benny Hansen, Troels Møller Pedersen, Susanne Fallose, Jes Holtsøe, Karsten Woldstad, Claus H. Jensen, Ole Schjører Hansen, Birgitte Frigast-Hansen, Flemming Dyjak, Erna Tønnesen, Gunnar Strømvad, Lise Henningsen, Steen Backe, Jesper Jargil, Anne Wedege-Mathiasen, Palle Kjørulff-Schmidt. Prem.: Nygade 21. 2. 1969. Udl.: Nordisk Films Ko., Længde: 2610 m, gul.

